

Arrest

nr. 152 864 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, dient op 16 september 2008 een asielaanvraag in.

Op 18 november 2008 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 28 november 2008 trekt de commissaris-generaal voormelde beslissing in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: De Raad) verwerpt bij arrest van 26 november 2009 met nr. 34 854 het ingediende beroep tegen de ingetrokken beslissing van 18 november 2008.

Op 22 juni 2010 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 29 juli 2010 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 12 januari 2011 weigert de Raad bij arrest met nr. 54 293 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 3 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond.

Op 10 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 16 mei 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 1 augustus 2012 legt verzoeker een verklaring tot wettelijke samenwoning af met zijn partner N.M.

Op 27 september 2012 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 8 oktober 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker afgegeven.

Op 9 februari 2013 treden verzoeker en zijn partner in het huwelijk.

Op 8 maart 2013 weigert de Raad bij arrest met nr. 98 542 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 25 maart 2013 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker afgegeven.

Op 25 maart 2013 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 31 mei 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voormelde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 26 juni 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 25 september 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voormelde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die op 6 januari 2015 ter kennis werd gebracht aan verzoeker en die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009

en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkene verwijst naar zijn lang verblijf; zijn werkbereidheid, zijn kennis van het Nederlands, zijn ruime vriendenkring; betrokkene legt verder een loonfiche voor en een arbeidscontract, een attest maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.01.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten 'op 12.03.2013 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 2 jaar en 4 maanden voor de eerste en 1 jaar en 10 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met Mevrouw M. N. N. en dat zij in juni 2014 ouders geworden zijn van hun eerste kind. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15/12/1980. Dit vormt dus geen buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent verder geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst dan ook naar artikel 8 EVRM. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien stelt de RVV het volgende in zijn arrest dd. 27 mei 2009: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij heeft er immers naar eigen zeggen geen onderkomen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaart heeft dat hij nog familie heeft in Congo (namelijk zijn moeder, broer en zussen). Betrokkene toont niet aan dat hij niet tijdelijk bij hen terecht kan in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zijn kind kan achterlaten. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder kan opgemerkt worden dat, bij een eventuele terugkeer naar Congo, het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn echtgenote hem onderhoudt kan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoonde. Hij legt immers

enkel een arbeidscontract en loonfiche op eigen naam voor. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene verwijst naar artikels 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Betrokkene toont echter niet aan waarom deze artikels geschonden zouden worden bij een terugkeer van betrokkene naar Congo. Het gaat hier immers om een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn kind en partner hem niet kunnen vergezellen naar Congo in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag 9.2. Bovendien dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 08.07.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

“(…)”

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 08.07.2014 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds zelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.2

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ mededeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mens en regularisatie aan.3

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, watze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

De instructies van voordien (dd. 26.03.2009) werden niet vernietigd en er is wel degelijk sprake van vier jaar legaal verblijf.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Uit deze instructie blijkt dat betrokkene in aanmerking komt voor regularisatie van zijn verblijf indien hij : een erkenning als vluchteling heeft gevraagd en

de verantwoordelijke asielinstanties na meer dan 4 jaar geen uitvoerbare beslissing hebben betekend. Deze periode wordt verkort voor 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen. (Hier is het belangrijk om op te merken dat zowel de lopende als de afgewezen asielprocedures in aanmerking komen)

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!

Verwerende partij erkent dat beide asielprocedures van verzoekers respectievelijk 2 jaar en 4 maanden en 1 jaar en 10 maanden geduurd heeft.

Het is bijgevolg onredelijk van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden! DVZ dient het gelijkheidsbeginsel te respecteren!

Dit wordt eveneens bevestigd door Kruispunt-Migratie die het volgende stelt: "Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande criterium van regularisatie wegens langdurige asielprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procedures (5 jaar, of 4 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen):

Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State

Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State én door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

- Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet (9bis ingediend voor 18/3/2008)

Bovenstaande situaties komen in aanmerking voor regularisatie als men geen actueel gevaar voor openbare orde of nationale veiligheid betekent, en als men de overheid niet manifest heeft proberen te misleiden en geen fraude heeft gepleegd.

Deze maatregel was al afgesproken in het regeerakkoord van 18/3/2008. Sinds dan waren in principe geen negatieve beslissingen over de regularisatieaanvraag meer mogelijk voor deze categorie vreemdelingen. Vanaf 19/7/2009 kan DVZ deze situaties ook effectief beginnen te regulariseren. "

Op basis van het voorgaande, dient verzoeker dan ook geregulariseerd te worden.

Bovendien blijkt uit alle officiële berichtgeving dat een langdurige asielprocedure een reden is tot regularisatie. Dat het gelijkheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Verzoeker voldoet immers ondermeer volledig aan de prangende humanitaire situatie: langdurige procedure.

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' CR.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4., p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Congo om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, in alle veiligheid, samen met zijn partner en kind en heeft destijds alles en iedereen achtergelaten om zijn leven in veiligheid te brengen.

Hij heeft niets of niemand in Congo, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?! Hier wordt hij volledig ondersteund door zijn partner.

Hij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en het feit dat zijn partner en kind verblijfsrecht in België hebben verantwoordend wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Tevens neemt verzoeker de zorg van zijn kindje op zichterwijl zijn echtgenote 's nachts werkt.

Gelieve in de bijlage documenten terug te willen vinden waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker 's nachts dagbladen rondbrengt.

Dat verzoeker ondertussen op het kindje past en het dan ook in het belang van alle partijen is dat hij in België verblijft zodat hij zijn partner kan bijstaan en de zorg van zijn kindje kan opnemen.

Dit wordt bovendien erkend door verwerende partij die verschillende keren in haar beslissing stelt dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

DVZ dient rekening te houden met die elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de volgende voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

3. De elementen van integratie (betrokkene verwijst naar zijn lang verblijf zijn werkbereidheid zijn kennis van het Nederlands, zijn ruime vriendenkring, betrokkene legt verder een loonfiche voor en een arbeidscontract, een attest maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198:769).

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

4. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.01.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 12.03.2013 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures- namelijk 2 jaar en 4 maanden voor de eerste en 1 jaar en 10 maanden voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, bovendien verbleef hij voornamelijk legaal op het grondgebied!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Bovendien is verzoeker in juni 2014 voor de eerste keer vader geworden. Hij kan zijn echtgenote en baby niet achterlaten om in Congo een regularisatieaanvraag in te dienen! Dit zou een schending uitmaken van art 8 EVRM!

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig (en legaal) verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid en het feit dat hij in het verleden steeds gewerkt heeft, het feit dat zijn kind en partner verblijfsrecht hebben in België, dat hij onmiddellijk opnieuw zou kunnen werken ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad. "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (..) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf, samenwoont met zijn partner en al deze tekenen van integratie uiteindelijk niet leiden tot regularisatie? Dit zijn juist de criteria.

Tevens is het een frappante tegenstelling om te stellen dat zijn langdurig legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Sinds 2006 is een langdurige asielprocedure immers reeds een regularisatiecriteria. Deze criteria werd niet vernietigd, bijgevolg dient er rekening gehouden te worden met zijn langdurig (waaronder legaal) verblijf, zijn langdurige asielprocedure, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, zijn blijf van integratie,...

5. Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met mevrouw M. N. N. en dat zij in juni 2014 ouders geworden zijn van hun eerste kind. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15/12/1980. Dit vormt dus geen buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent verder geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoeker wenst op te merken dat zijn aanvraag gebaseerd is op art 9 bis van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Aangezien verzoeker getrouwd is met mevrouw M. N. N., moet onderzocht worden of hij voldoet aan de voorwaarden.

Deze voorwaarden luiden als volgt:

- Huwelijk of geregistreerd partnerschap Wachtijd van 12 maanden wettig verblijf Ouder dan 21 jaar

Stabiele en toereikende bestaansmiddelen Voldoende huisvesting Ziekteverzekering

Geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid Samenwoont

Verzoeker en zijn echtgenote wonen samen en vormen een duurzame en stabiele relatie. Doch zij voldoen niet aan alle voorwaarden om een aanvraag in te dienen op basis van art 10.

Zij hebben immers onvoldoende stabiele bestaansmiddelen om een aanvraag in te dienen. Doch, verzoeker is werkbereid en wilt gaan werken van zodra dit kan om niet ten koste te vallen van de staat.

Aangezien hij niet aan de voorwaarden voldoet om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, heeft hij dit ook niet gedaan.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om op te merken dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging diende in te dienen. Hij voldoet immers niet aan de voorwaarden.

Immers, het is juist omdat hij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat hij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende.

Dat het kennelijk onredelijk is van DVZ om op te merken dat verzoeker aan de voorwaarden van art 10 moet voldoen om geregulariseerd te worden.

Immers, het is juist omdat hij niet aan deze voorwaarden voldoet, dat hij een regularisatieaanvraag op basis van humanitaire redenen indiende.

Dat het onredelijk is van DVZ om dit niet te onderzoeken en verzoeker door te verwijzen naar een andere procedure.

Dat dit een flagrante schending is van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Dat hier duidelijk sprake van is! Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

Het feit dat DVZ slechts spreekt over een eventuele familiale breuk met betrekking tot "gewone sociale relaties", getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier. En spreekt hun eerdere stelling m.b.t. de duurzame relatie van verzoeker tegen!

Een huwelijk herleiden tot een gewone sociale relatie is beneden alle peil en een duidelijke drogreden om een negatieve beslissing te kunnen nemen!

Verzoeker onderhoudt geen "gewone sociale relatie" met mevrouw M. N. N., zij zijn gehuwd en wonen samen! Zij vormen al jaren een stabiele en duurzame relatie. Samen vormen zij een gezinscel en met deze elementen geen rekening houden is een schending van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel!

6. Betrokkene verwijst dan ook naar artikel 8 EVRM. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 van het EVRM. Bovendien stelt de RvV het volgende in zijn arrest dd. 27 mei 2009: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van art 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, RvS 13 december 2005, nr. 152.639".

Verzoeker en zijn partner vormen een duurzame gezinscel! Dat zij niet uit elkaar gehaald mogen worden!

Verzoeker woont samen met zijn partner en vormt een gezin. Dat een eventuele terugkeer wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Het is bijgevolg onzorgvuldig van DVZ om te stellen dat een eventuele terugkeer naar Congo "enkel een tijdelijke scheiding" met zich zou meebrengen!

Verzoeker wordt zo immers van zijn partner en kind gescheiden.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar Congo, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

Hij draagt de zorgen van zijn kindje op zich terwijl zijn echtgenote 's nachts voor een inkomen zorgt. Wat zou het met het kindje gebeuren indien verzoeker terugkeert naar Congo en zijn echtgenote 's nachts moet werken?!

Dat dit geen 'gewone sociale relatie' is, maar zij een hecht gezin vormen!

DVZ schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien schendt DVZ flagrant het motiveringsbeginsel! Ze stelt dat het feit dat verzoeker bij zijn partner verblijft, geen buitengewone omstandigheid vormt, maar faalt erin te motiveren waarom niet.

6 Administratieve rechtsbibliotheek, "Beginselen van behoorlijk bestuur", Die Keure, 2006, pl02

Verzoeker begrijpt niet waarom het feit dat hij een gezin vormt met zijn partner geen buitengewone omstandigheid kan vormen! Men herhaalt immers zelf dat verzoeker samen woont met zijn partner en dat zij een gezinscel vormen.

Het is flagrant fout van verwerende partij om zijn huwelijk af te schilderen als een 'gewone sociale relatie'.

Dat verwerende partij het dossier van verzoeker dan ook grondig dient te onderzoeken. Een eventuele terugkeer naar Congo zou wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM uitmaken.

Het feit dat DVZ onvoldoende rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoeker dient terug te keren naar haar Congo, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Het is opvallend dat verwerende partij wel weet heeft van het feit dat mevrouw M. N. N. de partner van verzoeker is en dat zij een duurzame relatie hebben maar dat zij hier weigeren voldoende belang aan te hechten. Dat dit getuigt van het feit dat er geen zorgvuldig onderzoek verricht is in het dossier van verzoeker!

De partner van verzoeker heeft verblijfsrecht in België, is hier tewerkgesteld, heeft hier een leven opgebouwd en is hier in veiligheid bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoeker naar Congo wel degelijk een schending uitmaken van art 8 EVRM. DVZ faalt er echter in dit te onderzoeken.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Congo wel degelijk een schending van art 8 van het EVRM zou uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Congo onmogelijk maken!

De partner van verzoeker heeft verblijfsrecht in België, mevrouw is tewerkgesteld en staat financieel in voor verzoeker.

Dat bij een eventuele terugkeer naar Congo, hij verplicht zou zijn om zijn partner en kind achter te laten. Waar zou hij bovendien terecht kunnen en wat zou er met zijn kindje gebeuren?! Het kind waar hij de zorg voor opneemt.

Dat deze gedachte onaanvaardbaar is voor verzoeker en hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen!

Dat dit een schending zou uitmaken van art 8 EVRM.

Verwerende partij merkt zelf op dat er een schending van art 8 van het EVRM wordt aangehaald! Het is absurd om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt!

Het is hemeltergend dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de relatie die verzoeker al geruime tijd met zijn partner heeft, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden. Men schildert het huwelijk van verzoeker af als een gewone sociale relatie, zonder enig onderzoek en zonder enige motivatie.

Zelfs indien er slechts sprake zou zijn van een "eventueel tijdelijke verwijdering", dient men er rekening mee te houden dat deze "tijdelijke verwijdering" niet te verantwoorden is.

Ook een tijdelijke verwijdering maakt een ernstige schending uit van het familieleven van verzoeker, daar niemand hiermee gebaat is! Hier kan hij terecht bij zijn partner en diens familie en heeft hij een onderkomen.

Het familieleven van verzoeker, die geen strafbare feiten gepleegd heeft en bijgevolg geen gevaar betekent voor de Belgische maatschappij of samenleving, dient gerespecteerd te worden!

Dat hun relatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt, en dat verzoeker van mening is dat hij dit wel degelijk aantoonde in zijn verzoekschrift en de gevoegde stukken.

De enige manier voor dit gezin om een stabiel gezinsleven op te bouwen, is in België!

In Congo zouden zij immers niet de kans krijgen om een effectief gezinsleven uit te bouwen.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker.

Gezien de jarenlange en hechte relatie en het feit dat ze een gezin vormen is de tijdelijke verwijdering ook een onnodige en overbodige maatregel en miskent dit de belangen van dit gezin.

7. Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij heeft er immers naar eigen zeggen geen onderkomen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaart heeft dat hij nog familie heeft in Congo (namelijk zijn moeder, broer en zussen). Betrokkene toont niet aan dat hij niet tijdelijk bij hen terecht kan in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De motivering die verwerende partij hanteert is flagrant onjuist!

Men verwijst naar de asielaanvraag van verzoeker om te stellen dat hij nog familie in Congo heeft en dat hij bij hen terecht kan en een onderkomen zou hebben.

Dit is onwaar!

Verzoeker is al meer dan zeven jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Dat er van verzoeker geen negatief bewijs verwacht kan worden. Zijn familie kan hem niet onderhouden, zij komen nu amper rond. Immers, verzoeker is al meer dan zeven jaar niet meer in Congo geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richt voor financiële steun en opvang. Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Waar zou hij terecht kunnen? Hij heeft er immers geen onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling!

8. Het feit dat zijn echtgenote hem onderhoudt kan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoont. Hij legt immers enkel een arbeidscontract en loonfiche op eigen naam voor. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft. Bovenstaande motivering is onaanvaardbaar voor verzoeker en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid mbt het dossier van verzoeker! Dat de partner van verzoeker wel degelijk voor hem instaat. Indien men nog zoveel vragen had, had men verzoeker minstens kunnen contacteren om bijkomende informatie te bekomen. Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de reële situatie van verzoeker echt te onderzoeken. Verzoekster mag op zijn minst verwachten dat verwerende partij om bijkomende informatie zou vragen, indien dit nodig zou zijn. Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 3) Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt. In andere dossiers vraagt men immers wel om bijkomende informatie, terwijl men het in dit dossier nalaat. Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de situatie van verzoeker te bekomen! Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is! Gelieve in de bijlage dan ook verschillende stukken terug te vinden waaruit blijkt dat de echtgenote van verzoeker fulltime werkt en instaat voor haar echtgenoot. Vervolgens wenst verzoeker op te merken dat doorheen héél de bestreden beslissing verwerende partij herhaaldelijk opmerkt dat een eventuele terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. Meer nog, men tracht de elementen die verzoeker aanhaalt te ontcrachten door te stellen dat een terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. Dat verwerende partij de schending van art 8 van het EVRM bijgevolg erkend, indien verzoeker permanent zou terugkeren naar Congo. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing afleiden dat hij in het bezit zou gesteld worden van een verblijfstitel indien hij zijn aanvraag in Congo zou ingediend hebben. Immers, alleen op deze manier zou er sprake zijn van een tijdelijke verwijdering. DVZ schendt dan ook flagrant het vertrouwensbeginsel door te insinueren dat verzoeker wel een verblijfstitel zou krijgen, indien hij de aanvraag indiende in Congo en een negatieve beslissing te nemen nu verzoeker zijn aanvraag indiende in België. Indien DVZ alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, had men tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden en dat hij geregulariseerd dient te worden, hetgeen bevestigd wordt door verwerende partij.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

9. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om dis buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al zeer lange tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Congo nog niet onder controle is.

Dat er dagelijks berichten in de media verschijnen over de ernst van de situatie aldaar. (zie bijlage)

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Congo te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Verzoeker wordt geacht terug te keren, dus dient men dit aan de hand van de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren. Dit onderzoek werd tot op heden niet uitgevoerd!

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Congo een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Congo nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Congo nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Congolese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al zeer lange tijd niet meer geweest. Hij kan bij gevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hij heeft niets meer of niemand waar hij terecht kan in zijn land van herkomst en zal in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht komen.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Congo, als hij daar al jaren niet meer geweest is, en er alles en iedereen heeft achtergelaten en vreest voor zijn leven??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

10. Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zijn kind kan achterlaten. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder kan opgemerkt worden dat, bij een eventuele terugkeer naar Congo, het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar artikels 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Betrokkene toont echter niet aan waarom deze artikels geschonden zouden worden bij een terugkeer van betrokkene naar Congo. Het gaat hier immers om een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn kind en partner hem niet kunnen vergezellen naar Congo in afwachting van de beslissing in het kader van zijn aanvraag 9.2. Bovendien dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De enige manier voor het kind van verzoeker om contact te onderhouden met zijn vader is in België!

Men erkent het belang van het kind door te bevestigen dat er geen bevel afgeleverd wordt doch stelt dat een eventuele terugkeer slechts tijdelijk zou zijn.

Wat is het belang van een eventuele terugkeer? Een eventuele terugkeer zou slechts tijdelijk zijn, indien verzoeker gemachtigd zou worden tot verblijf...

Dat het geen nut heeft om terug te keren aangezien verzoeker hier de zorg van zijn kindje op zich neemt, zijn partner bijstaat en zich in België geïntegreerd heeft.

Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary considération in ail actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or législative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every législative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematicàlly considering how children 's rights and interests are or will be affected by their décisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court décision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingsfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"7& De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen"

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van het minderjarig kind van verzoeker.

Dat zij bijgevolg rekening met het minderjarig kind dienen te houden, in het nemen van huij beslissing!

Verwerende partij weigert rekening gehouden met het feit dat de echtgenote van verzoeker en moeder van zijn kind verblijfsrecht en tewerkstelling heeft in België.

Dat zijn echtgenote en kind hier legaal verblijven een leven hebben opgebouwd en onmogelijk kunnen terugkeren.

De band tussen hem en zijn kind dient gerespecteerd te worden!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Het kind van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft recht op een relatie met beide ouders!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of

verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partij en de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. *De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."*

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoeker het recht heeft om een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. (zie voorgaande)

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Men gaat hier flagrant voorbij aan het feit dat de echtgenote van verzoeker, en moeder van het kind legaal in België verblijft. Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij hier onvoldoende rekening mee houdt!

Men stelt dat een eventuele terugkeer slechts tijdelijk zou zijn... Wat is een tijdelijke terugkeer?! Elke terugkeer, hoe kort of lang ook, vormt een schending van de rechten van het kind en in grotere orde van art 8 EVRM aangezien ze de echtgenote van verzoeker en zijn kind altijd zullen raken.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker. Het feit dat verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, getuigt van een onzorgvuldig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België. worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50,50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert voldoende rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dienen dan ook vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis Vreemdelingenwet,*
- de beginselen van behoorlijk bestuur : de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In de uiteenzetting van verzoekende partij wordt tevens nog een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 3 en 9 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van de wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden welke wetsartikelen zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14 6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt tevens op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

In een eerste onderdeel van het enig middel houdt verzoekende partij voor dat de instructie wel werd vernietigd door de Raad van State, doch de staatssecretaris deze nog zou blijven toepassen binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Verweerder laat gelden dat de instructie van 19.07.2009 met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd werd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden " en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis

Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat deze instructie toch had moeten worden toegepast.

De verweerder wijst nog op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft ft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]"

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). "

R.v.St. 4 maart 2002, nr. 104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn 2eweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn 2eweekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden; dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeker ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert; dat uit het middel blijkt dat hij niet doelt op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen; "

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.: "De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen. "

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. "

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Geenszins kan een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden weerhouden.

Evenmin maakt verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk: "Evenmin kan verzoeker de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er een gelijkheid in onwettigheid"(R.v.V. nr. 114.013 dd. 20.11.2013)

Verzoekende partij toont overigens ook niet aan over welk 'overgroot' deel van de aanvragen het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt

geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld. "

(R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in te bewijzen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

In een tweede onderdeel van het enig middel houdt verzoekende partij voor dat de aangehaalde elementen wel buitengewone omstandigheden vormen. De verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris tot zijn conclusie is gekomen.

Verweerder laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit voelt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen. de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij buitengewone omstandigheden kan aantonen, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris de in de aanvraag ingeroepen elementen heeft beoordeeld, doch heeft vastgesteld dat deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Het is niet omdat verzoekende partij meent dat zij niet kan terugkeren naar Congo omdat zij daar niemand heeft en zij in België haar leven heeft opgebouwd met partner en kind, dat de aanvraag zonder meer onontvankelijk had moeten worden verklaard.

Verzoekende partij gaat in dit eerste onderdeel van het middel niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarbij uitvoerig wordt toegelicht om welke redenen de in de aanvraag

aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, doch verzoekende partij laat deze motieven volledig onbesproken.

Terwijl verzoekende partij uiteraard geen nieuwe elementen kan aanvoeren in het verzoekschrift tot nietigverklaring, dewelke zij niet heeft aangebracht in de aanvraag om machtiging tot verblijf. De bewering als zou verzoekende partij haar echtgenote 's nachts dagbladen rondbrengen en hij ondertussen de zorg voor het kind op zich nemen, is ook om die reden niet dienstig, los van het gegeven dat verzoekende partij voorbij gaat aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Vervolgens gaat verzoeker in op een onderdeel van de motivering, met name dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, doch neemt zij vervolgens haar eigen wensen voor werkelijkheid waar zij besluit dat er zodoende wel buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Het is uiteraard niet omdat de bestreden beslissing geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten impliceert, dat er sowieso buitengewone omstandigheden zouden aanwezig zijn. Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven om welke reden de door verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de in de aanvraag ingeroepen elementen, noch dat deze op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld.

In een derde onderdeel van het middel gaat verzoekende partij in op de motieven inzake de door hem ingeroepen elementen betreffende zijn langdurig verblijf en integratie.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende haar integratie en zogenaamd lang verblijf. Evenwel diende te worden besloten dat deze elementen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld worden.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet :

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkene verwijst naar zijn lang verblijf zijn werkbereidheid, zijn kennis van het Nederlands, zijn ruime vriendenkring; betrokkene legt verder een loonfiche voor en een arbeidscontract, een attest maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals

uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie (RvV nr. 87 740 van 18 september 2012)

"2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (RvV nr. 87 552 van 13 september 2012)

"De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken (RvV nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen (RvV nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre de verzoekende partij met de „ integratie " ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (RvV nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelderf (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft beslist dat de argumenten van verzoekende partij niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De verweerder laat verder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig onderzoek en gelet op de elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken, geheel terecht besliste de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 te verwerpen als onontvankelijk.

In een vierde onderdeel citeert verzoekende partij de motieven inzake de asielprocedures, en houdt zij voor dat zij er steeds alles aangedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen, dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden bij terugkeer en dat zij haar echtgenote en baby niet zomaar kan achterlaten. Zij herhaalt tevens dat niet gemotiveerd zou zijn waarom de integratie en het langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met haar vage beschouwingen geenszins de door haar geciteerde motieven inzake de asielprocedures en het geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, weerlegt. Verzoekende partij gaat hier niet eens op in.

Terwijl in de bestreden beslissing ook afdoende wordt gemotiveerd om welke reden het vaderschap van verzoekende partij op zich geen buitengewone omstandigheden uitmaakt, en evenmin een schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden. Wederom gaat verzoekende partij voorbij aan deze terechte en afdoende motieven.

In de bestreden beslissing wordt eveneens genoegzaam toegelicht om welke reden de beweerde integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden uitmaken (zie ook de bespreking van het derde onderdeel).

Tot slot toont verzoekende partij niet aan met welk specifiek element dat in de aanvraag werd aangehaald, door de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin kan zij dienstig verwijzen naar de criteria sinds 2006 en een langdurige asielprocedure, nu zij zich hierop niet heeft beroepen in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Ten overvloede toont verzoekende partij ook niet aan dat er in casu sprake zou zijn van een langdurige asielprocedures (die 2 jaar en 4 maanden en 1 jaar en 10 maande geduurd hebben), terwijl zij niet aantoont welke deze criteria precies zijn en om welke redenen deze afbreuk zouden kunnen doen aan de inhoud van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In een vijfde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat haar aanvraag gebaseerd is op artikel 9bis, en niet op artikel 10 van de wet. Verzoekende partij voldoet immers niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging als echtgenoot, zodat zij ook geen dergelijke aanvraag heeft ingediend.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek evenmin afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing. Geenszins diende de gemachtigde van de staatssecretaris eerst te onderzoeken of verzoekende partij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, opdat in de bestreden beslissing zou kunnen worden gemotiveerd dat "Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met Mevrouw M. N. N. en dat zij in juni 2014 ouders geworden zijn van hun eerste kind. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15112/1980. Dit vormt dus geen buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent verder geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde terecht dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid heeft aangetoond; verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het staat betrokkenen overigens vrij om, nu zij in het verzoekschrift voorhouden op heden niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en om die reden geen aanvraag op grond van artikel 10 te hebben ingediend (hetgeen zij niet hebben ingeroepen in de aanvraag, zodat de kritiek ook om die reden faalt), het nodige te doen opdat zij over bijkomende inkomsten zouden beschikken.

Verder is verzoekende partij niet ernstig waar zij de motivering als dat "De verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent verder geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." poogt te reduceren tot een verwijzing naar gewone sociale relaties. Geenszins heeft de gemachtigde van de staatssecretaris dit aldus gesteld in de bestreden beslissing. Verzoekende partij haar kritiek vindt geen steun in de werkelijke motieven van de beslissing.

In een zesde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat een eventuele terugkeer een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, nu hij een duurzame relatie heeft met zijn echtgenote en tevens zorg draagt voor zijn kind.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing als dat "Betrokkene verwijst dan ook naar artikel 8 EVRM. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien stelt de RvV het volgende in zijn arrest dd. 27 mei 2009: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20juli1994, nr. 48.653; RvS 13december2005, nr. 152.639)"."

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland meer dan een tijdelijke scheiding met zich zou meebrengen. Meer zelfs, zij toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden, temeer deze beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn. " (R.v.v. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verzoekende partij heeft verder in de aanvraag niet ingeroepen dat zij 's nachts voor het kind zorgt, en niemand anders dit zou kunnen doen (hetgeen zij overigens ook niet aannemelijk maakt).

Verder kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden waar zij poogt voor te houden dat in de bestreden beslissing wel gesteld wordt dat verzoekende partij bij haar partner verblijft, doch niet gemotiveerd wordt waarom het feit dat zij een gezin vormt met haar partner geen buitengewone omstandigheid is. Verzoekende partij gaat voorbij aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing, waaronder de vaststelling dat 'om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15112/1980. Dit vormt dus geen buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent verder geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt', alsook dat 'de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven' en dat 'artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".'

Terwijl nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de relatie met de echtgenote, slechts een gewone sociale relatie zou zijn. Verzoekende partij haar kritiek berust op een foutieve lezing van de motieven van de beslissing.

Inzake de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat niet kan worden ingezien hoe deze beslissing een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM.

Zie ook:

"Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn. " (R.v.v. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Verweerder laat ten overvloede nog gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het is uiteraard niet omdat de partner van verzoekende partij is toegelaten tot verblijf in België, en hier tewerkgesteld zou zijn, hetgeen verzoekende partij alleszins niet heeft aangetoond in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf (zie ook de terechte motivering dienovertrent), dat verzoekende partij zou aantonen dat dit gezinsleven enkel in België zou kunnen worden uitgeoefend.

Het voorgaande temeer verzoekende partij haar echtgenote eveneens de Congolese nationaliteit heeft!

"Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan ' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven. waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst; in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners. indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen. de verankering in zijn land van

herkomst of legaal verblijf in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreckte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er 2 een positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. " (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont niet aan dat zij onmogelijk kan voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging, noch dat het voor haar echtgenote en kind onmogelijk zou zijn verzoekende partij te vergezellen bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland, noch dat verzoekende partij geen contact zou kunnen houden met hen, in zoverre zij in België zouden blijven.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing, die niet eens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

In een zevende onderdeel houdt verzoekende partij voor dat zij al zeven jaar in België is, en van haar niet het negatieve bewijs kan worden verwacht dat zij in het herkomstland bij niemand terecht kan.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geenszins aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gemotiveerd dat "Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij heeft er immers naar eigen zeggen geen onderkomen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaart heeft dat hij nog familie heeft in Congo (namelijk zijn moeder, broer en zussen). Betrokkene toont niet aan dat hij niet tijdelijk bij hen terecht kan in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen onderkomen heeft in het herkomstland, noch ontkent zij dat zij bij haar asielaanvraag heeft verklaard familie te hebben in Congo. Evenmin heeft zij bij de aanvraag aangetoond niet bij deze familieleden terecht te kunnen.

Met haar beschouwingen in het verzoekschrift tot nietigverklaring dat haar familie haar niet kan onderhouden, en dat al 7 jaar niet in het herkomstland zou geweest zijn, toont zij geenszins aan dat voormelde motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

In een achtste onderdeel richt verzoekende partij zich tegen de motivering dat "Het feit dat zijn echtgenote hem onderhoudt kan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoont. Hij legt immers enkel een arbeidscontract en loonfiche op eigen naam voor. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft

Deze motivering zou onaanvaardbaar zijn, en de gemachtigde van de staatssecretaris had verzoekende partij maar om bijkomende stukken moeten verzoeken.

Uiteraard kan verzoekende partij hierbij niet worden gevolgd. Integendeel dient zijzelf alle stukken die zij nuttig acht bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf te voegen, zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris een verplichting heeft tot het opvragen van bijkomende stukken.

Verzoekende partij weerlegt niet dat zij bij haar aanvraag geen stukken heeft gevoegd dat de echtgenote haar zou onderhouden.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Dat in een ander dossier wel een vraag om bijkomende info gesteld werd, is niet dienstig. Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden gelijk zijn (zij licht niet eens toe of het in casu ook om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaat), noch dat zij een rechtmatige verwachting mocht koesteren dat ontbrekende informatie dient te worden opgevraagd door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Terwijl vanzelfsprekend geen rekening kan worden gehouden met stukken die verzoekende partij pas voor het eerst aan het verzoekschrift voegt, en waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris aldus geen kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij verder andermaal de schending aanvoert van artikel 8 EVRM en voorhoudt dat niet blijkt dat er een tijdelijke scheiding zou zijn, verwijst verweerder naar de repliek hierboven, waarbij reeds afdoende werd aangetoond dat verzoekende partij haar kritiek niet kan worden aangenomen. Verzoekende partij haar betoog als zou het vertrouwensbeginsel geschonden worden doordat geïnsinueerd wordt dat bij een aanvraag in het herkomstland wel een verblijfstitel zou worden verkregen, raakt kant noch wal; evenmin heeft de gemachtigde van de staatssecretaris erkend dat de belangen van verzoekende partij zich in België bevinden en om die reden er buitengewone omstandigheden moeten worden weerhouden.

In een negende onderdeel acht verzoekende partij artikel 3 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht geschonden omdat aan de hand van "de mediaberichtgeving" algemeen geweten zou zijn dat er in het herkomstland een reële dreiging is voor haar fysieke integriteit. Zij houdt voor dat zij dit niet kan aantonen, maar zulk bewijs niet nodig is.

Geenszins kan verwerende partij hierbij gevolgd worden.

Verweerder merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. Rv.St. nr. 50.187,14.11.1994, ennr. 50.130, 9.11.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1993, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu: - de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

- het louter feit dat uit recente media (die niet nader worden geduid) zou blijken dat de situatie in Congo niet onder controle is, niet betekent dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM ;
- in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoekende partij haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs, terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft.
- de beide asielaanvraag van verzoekende partij werden geweigerd.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit de bestreden beslissing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002,...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Het tiende onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij heeft betrekking op het kind, met wie volgens verzoekende partij enkel een contact in België zou mogelijk zijn, hetgeen evenwel niet verder wordt uitgewerkt, laat staan aangetoond. Verzoekende partij houdt voor dat een tijdelijke terugkeer geen enkel nut heeft, aangezien dit zou impliceren dat zij dan toch een verblijfsrecht moet verkrijgen, en er geen belang is bij een terugkeer.

Verzoekende partij neemt haar eigen wensen wederom voor werkelijkheid; zij verliest evenwel uit het oog dat opdat een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis van de wet ontvankelijk zou zijn, hierbij door de vreemdeling buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht gemotiveerd dat de door verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken; verzoekende partij toont niet aan dat de bewering uit de aanvraag dat zij haar kind niet kan achterlaten, ten onrechte niet aanvaard werd als buitengewone omstandigheid.

Evenmin kan een schending van artikel 24 van het IVRK worden aangenomen, artikel waarvan niet wordt aangetoond dat dit directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, en sowieso niet relevant is nu de bestreden beslissing geen beslissing betreffende het kind uitmaakt.

Verzoekende partij verwijst evenmin dienstig naar de artikelen 3 en 9 IVRK, artikelen die alleszins en volgens een vaste rechtspraak van de Raad geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening houdt met het bestaan van het kind, gaat verzoekende partij andermaal voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waarbij expliciet gemotiveerd werd inzake de door verzoekende partij aangehaalde elementen betreffende het kind.

Verder is de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet al te gek voor woorden, nu - zoals verzoekende partij ook zelf aangeeft in het verzoekschrift - de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Verzoekende partij haar beweringen missen elke feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geenszins afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht genomen werd en ten genoegen van recht gemotiveerd werd.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 26 juni 2014 haalde verzoeker volgende elementen aan wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoeker bevindt zich in een prangende humanitaire situatie omwille van zijn langdurige verblijf in België en het feit dat zijn partner en kind over een verblijfsrecht in België beschikken;
- Verzoeker zou willen werken zodat hij van niemand afhankelijk is;
- Tevens is hij duurzaam verankerd nu hij zijn leven hier heeft opgebouwd met zijn partner die voor hem zorgt en hem onderhoudt zolang hij niet mag werken;

- Daarnaast vraagt hij de regularisatie op basis van de volgende elementen: kennis van het Nederlands, langdurig verblijf, werkbereidheid, het feit dat zijn partner verblijfsrecht heeft in België en het feit dat zijn kind hier geboren is en verblijfsrecht heeft in België;
- Verder voert hij een schending van artikel 3 van het EVRM aan omdat hij onmogelijk kan terugkeren naar Congo omdat de staat hem niet kan beschermen;
- Ook zou er sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM: een terugkeer zou een moeilijk te herstellen nadeel vormen en een onevenredige schending van de gezinsbescherming van artikel 8 van het EVRM inhouden nu de partner en kind van verzoeker een verblijfsrecht genieten, hij een onderkomen heeft en steun geniet van zijn partner, geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid; het zou onmogelijk zijn terug te keren met zijn partner naar Congo en aldaar een gezinsleven op te bouwen want men kan dit niet redelijk verwachten nu de partner haar leven hier heeft opgebouwd en hier werkt; daarnaast zouden ook de rechten van het kind ernstig aangetast worden nu dit kind het recht heeft een band met de vader op te bouwen en die kans moet krijgen.

2.3.3. Verzoeker voert vooreerst aan dat uit de verklaringen van de vorige staatssecretaris in media en officiële berichtgeving blijkt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 - hoewel ze vernietigd werd - nog steeds toegepast zouden worden. Er zou vanwege de staatssecretaris geen enkele mededeling zijn geweest tot op heden dat deze criteria niet langer mogen worden aangehaald. Daarnaast meent verzoeker dat de vreemdelingen die via beslissingen uit het verleden die gebaseerd zijn op de vernietigde instructie een recht op het verblijf genieten, dan ook geen recht op verblijf zouden mogen hebben, nu een nieuwe beslissing hen een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou ontfangen. De Dienst Vreemdelingenzaken zou nog steeds beslissingen nemen waarin verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid die wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Tot slot verwijst verzoeker naar twee arresten van de Raad van respectievelijk 4 mei 2012 met nr. 80 660 en 26 april 2012 met nr. 80 255 waarbij verzoeker enerzijds wil duiden dat in het ene dossier de instructie wel nog wordt toegepast en in het andere niet en anderzijds dat een langdurig verblijf en integratie niet uitgesloten zijn als buitengewone omstandigheden die een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Vooreerst wordt erop gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd, zoals verzoeker overigens zelf aangeeft in het verzoekschrift.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker ervan uit mocht gaan dat hij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel brengen niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals verzoeker beweert, de vorige staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In deze mate lijkt het middel bijgevolg niet dienstig. De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoeker zich in zijn aanvraag beroept, niet

worden toegepast. Er wordt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd.

Waar verzoeker meent dat andere vreemdelingen die geregulariseerd zijn op basis van de instructie, een nieuwe beslissing zouden moeten krijgen, wordt opgemerkt dat dit geen kritiek inhoudt op de huidige bestreden beslissing, zodat verzoeker deze kritiek niet met goed gevolg kan aanvoeren. Hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde *in casu* op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaken.

Wat de wijzigingen naar de arresten van de Raad betreft, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien laat verzoeker na aan te tonen dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar verwezen wordt. Daarnaast wijst de Raad er specifiek met betrekking tot het tweede arrest waarnaar verwezen wordt op dat *in casu* de verwerende partij wel degelijk heeft verantwoord waarom hij van oordeel is dat de elementen van integratie en lang verblijf niet in deze fase van de aanvraag behandeld dienen te worden. Verzoeker heeft verder nagelaten aan te tonen dat de motieven van de verwerende partij op dit punt kennelijk onredelijk zouden zijn, maar beperkt zich tot de stelling dat de verwerende partij rekening moet houden met alle elementen bij het beoordelen van de aanvraag. Uit het onderstaande gesteld in 2.3.4. blijkt echter dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieromtrent heeft gemotiveerd.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu verzoeker in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in een andere 'gelijkaardige zaak' de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter *contra legem* zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel kan (in dit onderdeel van het middel) niet worden vastgesteld.

2.3.4. Verzoeker voert verder aan dat de bovenvermelde elementen uit de aanvraag alleen al een onmogelijkheid of minstens een bijzondere moeilijkheid vormen om terug te keren naar het land van herkomst en aldaar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Verzoeker stelt dat beide asielprocedures respectievelijk 2 jaar en 4 maanden en 1 jaar en 10 maanden geduurd hebben en dat het onredelijk is om hiermee geen rekening te houden. Dit zou tevens moeten blijken uit officiële berichtgeving. Hij heeft zijn leven hier opgebouwd met zijn partner en kind, heeft niemand of niets in Congo waar hij al lange tijd niet meer is geweest. Hij wordt hier volledig ondersteund door zijn partner en kan daar op niemand terugvallen. Er dient een belangenafweging gemaakt te worden. Zijn verblijf, integratie en het verblijfsrecht van zijn partner en kind verantwoorden wel degelijk zijn aanvraag in België. Hij zou de zorg van het kind op zich nemen terwijl zijn partner s 'nachts werkt. De verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen. Tevens stelt hij dat de verwerende partij hem minstens om bijkomende informatie had kunnen vragen. Tot slot stelt verzoeker dat de verwerende partij zou insinueren dat hij wel een verblijfstitel gekregen had indien verzoeker huidige aanvraag in het land van herkomst zou hebben ingediend. De gemachtigde zou een gebrekkig onderzoek gevoerd hebben van de naar voor gebrachte elementen ter ondersteuning van de aanvraag.

Over bovenvermelde elementen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.01.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten 'op 12.03.2013 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 2 jaar en 4 maanden voor de eerste en 1 jaar en 10 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

en

“Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij heeft er immers naar eigen zeggen geen onderkomen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaart heeft dat hij nog familie heeft in Congo (namelijk zijn moeder, broer en zussen). Betrokkene toont niet aan dat hij niet tijdelijk bij hen terecht kan in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zijn kind kan achterlaten. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder kan opgemerkt worden dat, bij een eventuele terugkeer naar Congo, het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn echtgenote hem onderhoudt kan ook niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit niet aantoonde. Hij legt immers enkel een arbeidscontract en loonfiche op eigen naam voor. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft.”

2.3.5. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van deze elementen.

Waar verzoeker blijf geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: hij beperkt zich immers tot het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing, het opwerpen van loutere beweringen zonder deze enigszins te staven en tracht de Raad uit te nodigen tot een opportuniteitsbeoordeling die zoals gesteld niet tot zijn bevoegdheid behoort en beperkt zich tot het opwerpen van beweringen zonder deze op enige wijze te staven en de elementen uit de aanvraag gedeeltelijk te herhalen. Dit is echter geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing zoals al werd aangegeven.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de bewijslast van de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bij de verzoeker berust. Hij dient alle elementen die zijn aanvraag zouden kunnen ondersteunen over te maken aan de verwerende partij. Verzoeker kan de gemachtigde niet verwijten dat hij een beslissing heeft genomen op basis van de door verzoeker aangebrachte elementen die naar voor gebracht waren op het moment van de bestreden beslissing. Op dit punt is de kritiek van verzoeker dan ook niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.3.6. Daarnaast geeft verzoeker aan dat hij op geen enkele manier kan afleiden uit de bestreden beslissing waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Hij verwijst daarvoor naar een arrest van de Raad van 26 april 2012 met nummer 80 255. De verwerende partij zou bevestigen dat de integratie en lokale verankering gestaafd worden met verschillende stukken. Het zou van een eenzijdige interpretatie getuigen om voormelde elementen enkel te beoordeling in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De bestreden beslissing overwoog hierover het volgende:

“De elementen van integratie (betrokkene verwijst naar zijn lang verblijf; zijn werkbereidheid, zijn kennis van het Nederlands, zijn ruime vriendenkring; betrokkene legt verder een loonfiche voor en een arbeidscontract, een attest maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.3.7. In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar verzoeker betoogt dat de door hem aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Tevens wordt er op gewezen dat verzoeker niet verduidelijkt in welk opzicht de elementen van integratie of het langdurige verblijf, hem zouden verhinderen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Met deze kritiek toont verzoeker echter niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Verzoeker betoogt verder dat de aanvraag *in casu* gestoeld is op artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet op artikel 10 van de vreemdelingenwet. Nu verzoeker getrouwd is, meent hij dat er onderzocht moet worden of hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Hij geeft echter in het verzoekschrift zelf aan dat hij niet voldoet aan alle voorwaarden om een aanvraag in te dienen op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet, meer bepaald zouden er geen voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zijn. Het zou kennelijk onredelijk zijn op te merken dat verzoeker een gezinsherenigingsaanvraag diende in te dienen en de huidige aanvraag niet onderzoekt, maar verzoeker doorverwijst naar een andere procedure. Tevens zou de bestreden beslissing hun huwelijk herleiden tot een gewone sociale relatie en een drogreden zijn om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De bestreden beslissing overwoog hierover het volgende:

“Betrokkene haalt aan dat hij gehuwd is met Mevrouw M. N. N. en dat zij in juni 2014 ouders geworden zijn van hun eerste kind. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15/12/1980. Dit vormt dus geen buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent verder geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2.3.9. De Raad stelt vast dat de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist en stelt zich de vraag welk voordeel zij wenst te halen met deze kritiek. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar het bestaan van een specifieke procedure voor verzoekers situatie maar weigert daarom niet huidige aanvraag te behandelen. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat de omstandigheid dat verzoeker gehuwd is en een kind heeft, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in huidige procedure gelet op de specifieke procedure die bestaat en waarvan verzoeker gebruik kan maken indien hij aan die voorwaarden voldoet. Daarnaast is de Raad van oordeel dat verzoeker een losse bewering opwerpt waar hij stelt dat de verwerende partij verwijst naar de procedure op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet en de aanvraag *in casu* daarom niet onderzoekt, maar verzoeker doorverwijst. Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing hun huwelijk herleidt tot een gewone sociale relatie en als drogreden wordt gebruikt voor het weigeren van de aanvraag, kan de Raad dit uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing niet afleiden. Opnieuw mist de kritiek van verzoeker feitelijke grondslag. De Raad is van oordeel dat verzoeker dit onderdeel van het middel niet ernstig en dienstig kan aanvoeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Verzoeker toont met deze kritiek niet aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met deze elementen uit de aanvraag. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel kan in dit onderdeel van het middel niet worden aangenomen.

2.3.10. Verzoeker voert daarnaast de schending van artikel 8 van het EVRM aan en stelt dat hij een gezinscel vormt met zijn familie. Verzoeker zou de zorgen van het kindje op zich nemen terwijl zijn echtgenote 's nachts voor een inkomen zorgt. Zij zouden een hecht gezin vormen en het zou niet gaan om een gewone sociale relatie zoals gesteld wordt in de bestreden beslissing. Hij meent dat conform artikel 8, lid 2 van het EVRM de inmenging in het gezins- en privéleven noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving en dit niet het geval is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker niet van zijn familie wordt gescheiden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voert verzoeker een gezinsleven aan met zijn echtgenote en zijn minderjarig kind. Hij zou met hen een gezinscel vormen.

Hoewel de bestreden beslissing inderdaad gemotiveerd wordt dat het zou gaan om een gewone sociale relatie, is de Raad van oordeel dat uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Ook in de nota met opmerkingen wordt het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet in twijfel getrokken.

De Raad wijst erop dat aangezien het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding alleszins geen inmenging is in het vermeende gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan verzoeker, maar hem niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het vermeende gezinsleven van verzoeker wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het betoog van verzoeker dat vooral opgebouwd is rond de schending van artikel 8, lid 2 van het EVRM niet dienstig is, nu zoals er al op gewezen werd dat het *in casu* een eerste toelating in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In het volgende onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij niet *in concreto* kan aantonen dat zijn leven in gevaar is omdat hij al lang niet meer in zijn land van herkomst is geweest. Daarnaast stelt hij dat uit vele recente mediaberichten wel degelijk blijkt dat de situatie in Congo nog steeds levensgevaarlijk is. Hij zou alleen maar kunnen afgaan op mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te staven. Er zouden dagelijks nog berichten verschijnen in de media over de ernst van de situatie in het land van herkomst waarnaar verzoeker dan ook verwijst in het verzoekschrift.

De Raad wijst er opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt, zodat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door het definitief worden van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt op basis van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan derhalve niet verweten worden geen onderzoek gedaan te hebben naar een eventuele schending van voormelde artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

Daarnaast dient er te worden vastgesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat hij geen concrete bewijzen van zijn vrees kan voorleggen, en dus in gebreke blijft om in zijn hoofde aan te tonen dat er sprake is van

een risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Uit zijn kritiek blijkt dat hij zich baseert op de motieven die hij in het kader van zijn asielaanvraag reeds heeft naar voren gebracht. De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus naar aanleiding van de derde asielaanvraag van de verzoeker aan hem werden geweigerd door de Raad bij arrest van 8 maart 2013 met nummer 98 542.

Hij verwijst voor het overige enkel naar de bijgevoegde artikelen uit de media aangaande Congo om zijn vrees te staven. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst aan de hand van enkele artikelen zonder enig verband met haar persoon aannemelijk te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, volstaat echter niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals ook in de bestreden beslissing al werd vermeld. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Hij blijft derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden herhaald.

Verzoeker slaagt er niet in om met concrete gegevens aan te tonen dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Verzoeker voert tot slot de schending van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan en stelt dat de enige manier om contact te onderhouden met zijn minderjarig kind in België is en het niet nuttig zou zijn om terug te keren naar het land van herkomst nu verzoeker de zorg van het kind op zich zou nemen. Daarnaast zou de verwerende partij nagelaten hebben rekening te houden met het belang van het kind hoewel zij op de hoogte zijn van het bestaan het verzoekers kind.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het minderjarige kind van verzoeker als dusdanig geen verzoekende partij in het geding is, zodat de verzoekende partij voormelde schendingen niet met goed gevolg kan inroepen. Daarnaast merkt de Raad opnieuw op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft, maar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart.

Verder merkt de Raad op dat voormelde artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig inroepen.

Wat de schending van artikel 24 van het Handvest betreft, kan er overigens nog op worden gewezen dat verzoeker zich beperkt tot een louter theoretisch betoog zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is conform artikel 39/69 van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de kritiek van verzoeker feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing stelt immers uitdrukkelijk: *“Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk zijn kind kan achterlaten. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder kan opgemerkt worden dat, bij een eventuele terugkeer naar Congo, het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit argument kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

en

“Betrokkene verwijst naar artikels 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Betrokkene toont echter niet aan waarom deze artikels geschonden zouden worden bij een terugkeer van betrokkene naar Congo. Het gaat hier immers om een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig en

moelijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn kind en partner hem niet kunnen vergezellen naar Congo in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag 9.2. Bovendien dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Een schending van artikel 24 van het Handvest en van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET